

telse af Haandkøbsudsalg vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold". Da der saa var gaaet flere Maaneder, opdagede man i Ministeriet ved et Tilfælde, at Sundhedsstyrelsen til Trods for det Afslag, den havde faaet, den 12. Januar uden videre havde udstedt et saadant Cirkulære. Sundhedsstyrelsens Formand blev saa naturligvis anmodet om at komme op og forklare, hvorledes det kunde hænge sammen. Saadan at sige rent ud: Vi vilde nu udstede det Cirkulære til Trods for Ministeriets Afgørelse, kunde Sundhedsstyrelsens Formand jo ikke godt, og saa sagde han: Vi opfattede det paa den Maade, at det var Ministeriet, der ikke vilde udstede et saadant Cirkulære, og saa udstedte vi det selv. Men der var rigtignok gaaet 3 Maaneder mellem Ministeriets Skrivelse af 17. Oktober og Cirkulærets Udsendelse den 12. Januar. Da jeg saa vilde have, at Sundhedsstyrelsen skulde tilbagekalde Cirkulæret, sagde Dr. Muus, at saa vilde Sundhedsstyrelsens Anseelse være nedbrudt, og han bad mig indstændig, om jeg ikke vilde frafalde dette Forlangende og nøjes med en Misbilligelse. Det gjorde jeg den Gang. Sundhedsstyrelsens Konsulenter sige om Doktor Muus, at naar han havde truffet sin Bestemmelse, var han overfor Centraladministrationen stejl og stiv og holdt paa Lægekunstens og Videnskabens Rettigheder. Ja, det gjorde han i hvert Fald i Tilfældet med dette Cirkulære.

Af en af dem, der forsvare Dr. Muus, er det blevet sagt, at han var Lægernes Oldermann, og jeg tror, at denne Forsvarer har ramt nogenlunde rigtigt. Dr. Muus søgte at virke som Lægernes Oldermann, men han glemte, at han var Embedsmand i den danske Stat, og at han der havde Embedspligter, og kom der Kollision mellem dette at være Lægernes Repræsentant og dette at være Embedsmand, forstod han ikke, at det var hans Pligt først at varetage Statens Interesser. Det var en af de Egenskaber, som Dr. Muus efter min Mening manglede for at kunne beklæde den Stilling, han havde, hans andre gode og store Egenskaber ufortalte.

Jeg tror herved at have imødegaaet det væsentlige af den Kritik, der er bleven fremført. Det vil sige: af den offentlige Kritik, for der er en anden Kritik, der er lyssky, der gaar rundt omkring i Krogene og taler, som ogsaa kommer med Antydninger og Hentydninger i Aviserne, som gør et Muldvarpearbejde mod mig, og som er gaaet til min Konseilspræsident og har sagt: Jeg har det og det at sige om

Justitsministeren. De Angrøb komme fra det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam). Nu beder jeg ham om at komme frem her i Salen og sige mig aabent og ærligt det, som han har sagt til min Konseilspræsident, saa skal jeg svare ham med det samme.

Jessen: En tidligere Justitsminister, Systemskiftets første Justitsminister, udtalte en Gang her i Tinget, at den Tid var forbi, uigenkaldelig forbi, da Embedsmændene rundt om i Landet sad som Smaakonger og herskede over Befolkningen. Det var gode og forstandige Ord, som vakte stærk Anklang her i Tinget. Desværre blev det ogsaa for denne Justitsministers Vedkommende kun Ord. Vi fandt, som sagt, at det var gode Ord, thi vi have den Opfattelse, at der rundt om i Landet sidder alt for mange Embedsmænd, som føle sig som Smaakonger. Det gaar i Regelen saadan, at naar en Mand bliver udnævnt til Embedsmand, farer der en Herskerdjævel i ham, saa føler han sig som en lille Konge, der er kaldet til at herske over Befolkningen i Stedet for, at han skulde føle sig som dens trofaste Hjælper, for ikke at sige Tjener. Vi Socialdemokrater ønske ikke, at der skal være en saadan enevældig Embedsmændsstand, vi ønske alle Vegne, hvor det træffes, at komme bort fra saadanne Smaakonger, og vi anerkende Ministerens Ret til at gribe ind overfor Embedsmændene, baade naar de optræde enevældigt og anmassende, og naar de begaa Fejl eller Forsømmelser, som der er Anledning til at paatale, og som muligvis gøre dem ukvalificerede til at forblive i deres Embede. Vi anerkende denne Ret, navnlig fordi vi vide, at vi i Ministeren have den overfor Folkerepræsentationen ansvarlige Embedsmand. Griber en Minister fejl, begaar han en Forsømmelse, saa kan han drages til Ansvar for Folkerepræsentationen. Vi kunne i hvert Fald kritisere ham og de Handlinger, han begaar, og derved søge at faa en Bedømmelse af, hvorvidt han har handlet rigtigt eller ej. Der er ingen Fare, mener jeg, ved at give en Minister en nogenlunde udstrakt Ret til at gribe ind overfor Embedsmænd, som vise sig forsmædelige eller uduelige, thi der have vi overfor Ministeren den parlamentariske Kontrol, som vi derimod ikke have overfor de Embedsmænd, der sidde rundt omkring i Landet og herske som Smaakonger.

Hvad nu den Sag angaar, der her er under Debat, Afskedigelsen af Dr. Muus som Sundhedsstyrelsens Formand, have vi jo nu hørt den højtærede Justitsministers